Clem

SANCTISSIMI D. N. DOMINI
CLEMENTIS
Divina Providentia
PAPÆ XI.

Damnatio quamplurium Propoſitionum excerptarum ex Libro Gallico idiomate impreſſo, & in plures Tomos diſtributo, ſub Titulo -- *Le nouueau Teſtament en Francois auec des reflexions morales ſur chaque verſet &c. A' Paris 1699.*; Ac alitèr -- *Abbregè de la morale de l' Evangile, des Actes des Apoſtres, des Epiſtres de S. Paul, des Epiſtres Canoniques, e de l' Apocalypſe, ou Penſees Chretiennes ſur le Texte de ces Liures Sacrez &c. A' Paris 1693.; & 1694.*

Cum prohibitione ejuſdem Libri, & aliorum quorumcunque in ejus defenſionem tam hactenus editorum, quàm in poſterum edendorum.

ROMÆ, MDCCXIII.
Typis Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ

Reimpreſſum VARSAVIÆ MDCCXIII.
Typis Colleg ij Schol. Piarum.

CLEMENS EPISCOPUS
Servus Servorum DEI.
Universis Christi fidelibus salutem & Apostolicam Benedictionem.

UNIGENITUS DEI Filius pro nostra, & totius Mundi salute filius hominis factus, dum Discipulos suos doctrinâ veritatis instrueret, universamque Ecclesiam suam in Apostolis erudiret, præsentia disponens, & futura prospiciens, præclaro, ac saluberrimo documento Nos admonuit, ut attenderemus à falsis Prophetis, qui veniunt ad Nos in vestimentis Ovium, quorum nomine potissimúm demonstrantur Magistri illi mendaces, & in deceptione illusores, qui splendidâ pietatis specie prava dogmata latenter

 insinu-

insinuantes, introducunt sectas perditionis sub imagine Sanctitatis; utque faciliús incautis obrepant, quasi deponentes lupinam pellem, & sese Divinæ Legis sententijs, velut quibusdam Ovium velleribus obvoluentes, Sanctarum Scripturarum, adeòque etiam ipsius novi Testamenti verbis, quæ multipliciter in suam, aliorumque perditionem depravant, nequiter abutuntur: antiqui scilicet, á quo progeniti sunt, mendacij Parentis exemplo, ac magisterio edocti, nullam omninò esse ad fallendum expeditiorem viam, quám ut ubi nefarij erroris subintroducitur fraudulentia, ibi divinorum verborum prætendatur authoritas.

His Nos veré divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intimâ cordis nostri amaritudine, accepimus Librum quendam Gallico idiomate olím impressum, & in plures Tomos distributum, sub titulo - *Le Nouueau Testament en Francois, auec des reflexions morales sur chaque verset &c, A' Paris* 1699. ; Aliter verò - - *Abbregé de la morale*

morale de l' Evangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, e de l' Apocalypse ; ou Pensées Chretiennes sur le Texte des ces Liures Sacrez &c. A' Paris 1693., & 1694.: tametsi aliás a Nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravarum doctrinarum mendacia multifariam permiscentem, adhúc tamen tanquám ab omni errore immunem, á pluribus haberi, Christi fidelium manibus passim obtrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium consilio, & operâ studiosè nimis quaqvaversùm disseminari, etiam latinè redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertranseat de gente in gentem, & de Regno ad populum alterum: versutis hujusmodi seductionibus, atque fallacijs creditum Nobis Dominicum Gregem in viam perditionis sensim abduci summoperè doluimus: adeòque Pastoralis non minùs curæ nostræ stimulis, quàm frequentibus Orthodoxæ Fidei Zelatorum querelis, maximè vero complurium Venerabilium

nerabilium Fratrum, præſertim Galliæ Epiſcoporum, literis, ac precibus excitati, gliſcenti morbo, qui etiam aliquandò poſſet in deteriora quæque proruere, validiori aliquo remedio obviam ire decrevimus.

Et quidem ad ipſam ingruentis mali cauſam providæ noſtræ conſiderationis intuitum convertentes, perſpicuè novimus ſummam hujuſmodi Libri perniciem ideò potiſſimum progredi, & invaleſcere, quòd eadem intus lateat, & velut improba ſanies, nonniſi ſecto ulcere foras erumpat; cùm Liber ipſe primo aſpectu legentes ſpecie quadam pietatis illiciat; molliti enim ſunt ſermones ejus ſuper oleum: ſed ipſi ſunt iacula; & quidem intento arcu ità ad nocendum parata, ut ſagittent in obſcuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut ſalubrius præſtári à Nobis poſſe arbitrati ſumus, quàm ſi fallacem Libri doctrinam generatim ſolummodò à Nobis hactenùs indicatam, pluribus ſingillatim ex eo excerptis Propoſitionibus, diſtinctiùs, & apertius

apertiùs explicaremus, atque universis Christi fidelibus noxia Zizaniorum semina é medio Tritici, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Ità nimirùm denudatis, & quasi in propatulo positis, non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque, tùm pridèm damnatis, tum etiam nove adinventis erroribus, planè confidimus, benedicente Domino, fore ut omnes tandem apertæ iam, manifestæque veritati cedere compellantur.

Id ipsum maximè è re Catholica futurum, & sedandis præsertim in florentissimo Galliæ Regno exortis ingeniorum variè opinantium, jamque in acerbiores scissuras protendentium dissidijs apprimé proficuum: Conscientiarum denique tranquillitati, perutile & propemodum necessarium, non modò præfati Episcopi; sed & ipse inprimis Charissimus in Christo Filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus eximium in tuenda Catholicæ Fidei puritate, extirpandisque erroribus Zelum satis laudare non

possumus, sæpiùs Nobis est contestatus; repetitis propterea verè pijs, & Christianissimo Rege dignis officijs, atque ardentibus votis à Nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolatâ quantotiùs Apostolici censurâ Iudicij consuleremus.

Hinc adspirante Domino, ejusque cœlesti ope confisi, salutare opus sedulò, diligenterque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus; ac plurimas ex prædicto Libro, iuxta supra recensitas respectivè editiones, fideliter extractas, & tùm Gallico, tùm Latino idiomate expressas Propositiones à compluribus in Sacrâ Theologiâ Magistris, primò quidem coram duobus ex Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus accuratè discuti, deindè verò coram Nobis, adhibito etiam aliorum plurium Cardinalium consilio, quàm maximâ diligentiâ, ac maturitate, singularum insuper Propositionum cum ipsomet Libri Textu exactissimè facta

collá

collatione, pluries iteratis Congregationibus, expendi, & examinari mandavimus, Hujuſmodi autem Propoſitiones ſunt, quæ ſeqvuntur, videlicet --

1. *QVid aliud remanet animæ, quæ Deum, atque ipſius gratiam amiſit, niſi peccatum, & peccati conſecutiones, ſuperba paupertas, & ſegnis indigentia, hoc eſt generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?*

2. *IESV Chriſti gratia, principium efficax boni cujuſcunque generis, neceſſaria eſt ad omne opus bonum; abſque illa, non ſolum nihil fit, ſed nec fieri poteſt.*

3. *In vanum Domine præcipis, ſi tu ipſe non das, quod præcipis.*

4. *Ità Domine; Omnia poſſibilia ſunt ei, cui omnia poſſibilia facis, eadem operando in illo.*

5. *Quando Deus non emollit cor per interiorem unctionem gratiæ suæ, exhortationes, & gratiæ exteriores non inserviunt, nisi ad illud magis obdurandum.*

6. *Discrimen inter Foedus Iudaicum & Christianum, est, quod in illo Deus exigit fugam peccati, & implementum legis à peccatore, relinquendo illum in sua impotentia: in isto verò Deus peccatori dat, quod jubet, illum sua gratia purificando.*

7. *Quæ utilitas pro homine in veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propriæ infirmitati, imponendo ipsi suam legem? Quæ verò felicitas non est admitti ad fœdus, in quo Deus nobis donat, quod petit à nobis.*

8. *Nos non pertinemus ad novum fœdus, nisi inquantum participes sumus ipsius*

mus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis id, quod Deus nobis præcipit.

9. *Gratia Christi, est gratia suprema, sinè qua confiteri Christum nunquam possumus, & cum qua nunquam illum abnegamus.*

10. *Gratia est operatio manus Omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.*

11. *Gratia non est aliud, quàm voluntas Omnipotentis Dei, jubentis, & facientis, quod jubet.*

12. *Quando Deus vult salvare animam, quocumque tempore, quocumque loco effectus indubitabilis sequitur Voluntatem DEI.*

13. *Quando Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interiori gratiæ suæ manu, nulla voluntas humana ei resistit.*

14. *Quantumcumque remotus à salute sit Peccator obstinatus, quando IESVS se ei videndum exhibet lumine salutari suæ gratiæ, oportet, ut se dedat, accurrat, sese humiliet, & adoret Salvatorem suum.*

15. *Quando Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comitatur unctione sui Spiritus, & interiori vi gratiæ suæ, operatur illa in corde obedientiam, quam petit.*

16. *Nullæ sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit Omnipotenti.*

17. *Gratia est vox illa Patris, quæ homines interiùs docet, ac eos venire facit ad IESVM Christum; quicumque ad eum non venit, postquam audivit vocem exteriorem Filÿ, nullatenùs est doctus à Patre.*

18. *Semen verbi, quod manus Dei*

irrigat, semper affert fructum suum.

19. *Dei gratia nihil aliud est, quàm ejus omnipotens voluntas: hæc est idea, quam Deus ipse Nobis tradit in omnibus suis Scripturis.*

20. *Vera gratiæ idea est, quod Deus vult sibi à nobis obediri, & obeditur; imperat, & omnia fiunt; loquitur tanqvam Dominus, & omnia sibi submissa sunt.*

21. *Gratia IESV Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, ut pote quæ est operatio voluntatis Omnipotentis, sequela, & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis Filium suum.*

22. *Concordia omnipotentis operationis Dei in corde hominis, cum libero ipsius voluntatis consensu, demonstratur illicò nobis, in Incarnatione, veluti in fonte, atque Archetypo o-*

mnium aliarum operationum misericordiæ, & gratiæ, quæ omnes ità gratuitæ, atque ità dependentes à Deo sunt, sicut ipsa originalis operatio.

23. *Deus ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operationis suæ gratiæ, eam significans per illam, qua Creaturas è nihilo producit, & mortuis reddit vitam.*

24. *Iusta idea, quam Centurio habet de Omnipotentia Dei, & IESV Christi, in sanandis Corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi debet de omnipotentiæ suæ gratiæ in sanandis animabus à cupiditate.*

25. *Deus illuminat animam, & eam sanat æquè ac corpus sola sua voluntate, jubet, & ipsi obtemperatur.*

26. *Nullæ dantur gratiæ, nisi per Fidem.*

27. Fides

27. *Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum.*

28. *Prima gratia, quam Deus concedit Peccatori, est peccatorum remissio.*

29. *Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.*

30. *Omnes, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibil.ter.*

31. *Desideria Christi semper habent suum effectum; pacem intimo cordium infert; quando eis illam optat.*

32. *IESVS Christus se morte tradidit ad liberandum pro semper suo sangvine Primogenitos, idest Electos, de manu Angeli exterminatoris.*

33. *Proh quantum oportet bonis terrenis, & sibimetipsi renunciasse, ad hoc ut quis fiduciam habeat sibi ut ità dicam, appropriandi Christum*

IESVM, ejus amorem, mortem, & mysteria, ut facit Sanctus Paulus dicens: Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.

34. *Gratia Adami non producebat, nisi merita humana.*

35. *Gratia Adami est sequela creationis, & erat debita naturæ sanæ, & integræ.*

36. *Differentia essentialis inter gratiam Adami, & status innocentiæ, ac gratiam Christianam, est, quod primam unusquisque in propria persona recepisset: ista verò non recipitur, nisi in persona IESV Christi resuscitati, cui nos uniti sumus.*

37. *Gratia Adami, sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata; Gratia Christiana nos sanctificando in IESV Christo, est omnipotens, & digna Filio Dei.*

38- *Pecca-*

38. *Peccator non est liber, nisi ad malum, sine gratia Liberatoris.*

39. *Voluntas, quam gratia non prævenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum, ardoris, nisi ad se præcipitandum, virium, nisi ad se vulnerandum; est capax omnis mali, & incapax ad omne bonum.*

40. *Sinè gratia nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.*

41. *Omnis cognitio Dei, etiam naturalis, etiam in Philosophis Ethnicis, non potest venire, nisi à Deo, & sine gratia non producit, nisi præsumptionem, vanitatem, & oppositionem ad ipsum Deum, loco affectuum adorationis, gratitudinis, & amoris.*

42. *Sola gratia Christi reddit hominem aptum ad Sacrificium Fidei; sine hoc nihil, nisi impuritas, nihil, nisi indignitas.*

43. *Primus effectus gratiæ baptismalis est facere, ut moriamur peccato; adeò ut Spiritus, cor, sensus non habeant plus vitæ pro peccato, qvàm homo mortuus habeat pro rebus Mundi.*

44. *Non sunt, nisi duo amores, unde volitiones, & actiones omnes nostræ nascuntur; Amor Dei, qui omnia agit propter Deum; quemqve Deus remuneratur, & Amor, quo nos ipsos, ac Mundum diligimus, qui qvod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malus.*

45. *Amore Dei in corde Peccatorum non amplius regnante, necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnesque actiones ejus corrumpat,*

46. *Cupiditas, aut Charitas, usum sensuum bonum, vel malum faciunt.*

47. *Obedientia legis profluere debet ex fonte; & hic fons eſt Charitas: Qvando Dei amor eſt illius principium interius, & Dei gloria ejus finis tunc purum eſt, qvod apparet exterius; alioqvin non eſt, niſi hypocriſis, aut falſa juſtitia.*

48. *Quid aliud eſſe poſſumus, niſi tenebræ niſi aberratio, & niſi peccatum ſine Fîdei lumine, ſine Chriſto, & ſine Charitate.*

49. *Vt nullum peccatum eſt ſine amore noſtri, ita nullum eſt opus bonum ſine amore Dei.*

50. *Fruſtra clamamus ad Deum, Pater mi: ſi Spiritus Charitatis non eſt ille qui clamat.*

51. *Fides juſtificat, qvando operatur; ſed ipſa non operatur, niſi per Charitatem.*

52. *Omnia alia ſalutis media con-*

 tinentur

tinentur in fide, tanquam in suo germine, & semine; Sed hæc Fides non est absque amore, & fiducia.

53. *Sola Charitas Christiano modo facit (actiones Christianas) per relationem ad Deum, & IESVM Christum.*

54. *Sola Charitas est, quæ Deo loqvitur, eam solam Deus audit.*

55. *Deus non coronat, nisi Charitatem; qui currit ex alio impulsu, & ex alio motivo, in vanum currit.*

56. *Deus non remunerat nisi Charitatem, qvoniam Charitas sola Deum honorat.*

57. *Totum deest Peccatori, qvando ei deest spes, & non est spes in Deo, ubi non est amor Deo.*

58. *Nec Deus est, nec Religio, ubi non est Charitas.*

59. *Oratio Impîorum est novum*

pecca-

peccatum, & qvod Deus illis concedit, eſt novum in eos judicium.

60. *Si ſolus ſupplicij timor animat pœnitentiam, qvò hæc eſt magis violenta, eò magis ducit ad deſperationem.*

61. *Timor non niſi manum cohibet, cor autem tamdiù peccato addicitur, quamdiù ab amore juſtitiæ non ducitur.*

62. *Qui à malo non abſtinet, niſi timore pœnæ, illud committit in corde ſuo, & jam eſt Reus coram Deo.*

63. *Baptizatus adhuc eſt ſub lege ſicut Iudæus, ſi legem non adimpleat, aut adimpleat ex ſolo timore.*

64. *Sub maledicto legis, nunquam fit bonum, quia peccatur ſivè faciendo malum, ſivè illud non niſi ob timorem evitando.*

65. *Moyſes, Prophetæ, Sacerdotes, & Do-*

& Doctores legis mortui sunt, absqve eo qvod ullum Deo dederint filium, cum non effecerint nisi mancipia per timorem.

66. *Qui vult Deo appropinquare, nec debet ad ipsum venire cum brutalibus passionibus, neque adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicuti bestiæ, sed per fidem, & per amorem sicuti filij.*

67. *Timor servilis non sibi repræsentat Deum, nisi ut Dominum durum, imperiosum, injustum, intractabilem.*

68. *Dei bonitas abbreviavit viam salutis claudendo totum in Fide, precibus.*

69. *Fides, usus, augumentum, & præmium Fidei, totum est donum puræ liberalitatis Dei.*

70. *Nunquam Deus affligit innocentes,*

centes, & afflictiones semper serviunt, vel ad puniendum peccatum, vel ad purificandum peccatorem.

71. *Homo ob sui conservationem potest sese dispensare ab ea lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem.*

72. *Nota Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica; comprehendens, & omnes Angelos Cœli, & omnes Electos, & justos terræ, & omnium Sæculorum.*

73. *Quid est Ecclesia, nisi cœtus Filiorum Dei manentium in ejus sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus personæ, redemptorum ejus sanguine, viventium ejus spiritu, agentium per ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri sœculi.*

74. *Ecclesia, sivè integer Christus, Incarnatum verbum habet ut Caput, omnes verò Sanctos ut membra,*

75. Ecclesia est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, qvorum Christus est Caput, Vita, subsistentia, & persona; Vnus solus Christus, compositus ex pluribus Sanctis, qvorum est Sanctificator.

76. Nihil spatiosius Ecclesia Dei, qvia omnes Electi, & Iusti omnium Sæculorum illam componunt.

77. Qvi non ducit vitam dignam Filio Dei, & membro Christi, cessat interius habere Deum pro Patre, & Christum pro Capite.

78. Separatur qvis à Populo Electo, cujus figura fuit Populus Iudaicus, & Caput est IESVS Christus, tam non vivendo secundnm Evangelium, qvàm non credendo Evangelio.

79 Vtile, & necessarium est omni tempore, omni loco, & omni perso-

narum generi studere, & cognoscere spiritum, Pietatem, & Mysteria Sacræ Scripturæ.

80. *Lectio Sacræ Scripturæ est pro omnibus.*

81. *Obscuritas Sancta verbi Dei non est Laicis ratio dispensandi se ipsos ab ejus lectione.*

82. *Dies Dominicus à Christianis debet sanctificari lectionibus pietatis, & super omnia Sanctarum Scripturarum, damnosum est velle Christianum ab hac lectione retrahere.*

83. *Est illusio sibi persvadere, qvod notitia Mysteriorum Religionis non debeat communicari fæminis, lectione sacrorum librorum. Non ex fæminarum simplicitate, sed ex superba Virorum scientia, ortus est scripturarum abusus, & natæ sunt hæreses.*

84. *Abripere è Christianorum manibus*

nibus novum Testamentum, seù eis illud clausum tenere, auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obturare.

85. *Interdicere Christianis lectionem Sacræ Scripturæ, præsertim Evangelij, est interdicere usum luminis filijs lucis, & facere ut patiantur speciem qvandam excommunicationis.*

86. *Eripere simplici Populo hoc solatium, jungendi vocem suam voci totius* Ecclesiæ, *est usus contrarius praxi Apostolicæ, & intentioni Dei.*

87. *Modus plenus sapientia, lumine & Charitate, est dare animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi spiritum pœnitentiæ, & contritioni, & incipiendi, adminus, satisfacere justitiæ Dei, anteqvam reconcilientur.*

88. *Ignoramus qvid sit peccatum,*

& vera pœnitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detrectamus separationis istius ferre confusionem.

89. Quartus decimus gradus conversionis Peccatoris est, quod, cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi Sacrificio Ecclesiæ.

90. Ecclesia authoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu, saltem præsumpto, totius Corporis.

91. Excommunicationis injustæ metus, nunqvam debet nos impedire ab implendo debito nostro: Nunquam eximus ab Ecclesia, etiam, quando hominum nequitia, videmur ab ea expulsi, quando Deo, IESV Christo, atqve ipsi Ecclesiæ per Charitatem affixi sumus.

92. *Pati potiùs in pace excommunicationem, & anathema injustum, quàm prodere veritatem, est imitari Sanctum Paulum: tantùm abest, ut sit erigere se contra Authoritatem, aut scindere unitatem.*

93. *IESVS qvandoque sanat vulnera, quæ præceps Primorum Pastorum festinatio infligit, sinè ipsius mandato; IESVS restituit, qvod ipsi inconsiderato Zelo rescindunt.*

94. *Nihil pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, qvàm videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, & foveri divisiones propter res, quæ nec fidem lædunt, nec mores.*

95. *Veritates eò devenerunt, ut sint lingva qvasi peregrina plerisque Christianis, & modus eas prædicandi est veluti idioma incognitum: adeò*

remotus est à simplicitate Apostolorum, & supra communem captum fidelium; Neque satis advertitur, qvod hic defectus sit unum ex signis maximé sensibilibus senectutis Ecclesiæ, & iræ Dei in Filios suos.

96. *Deus permittit, ut omnes potestates sint contrariæ Prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinæ gratiæ.*

67. *Nimis sæpè contingit membra illa, quæ magis sanctè, ac magis strictè unita Ecclesiæ sunt, respici, atqve tractari tanquam indigna, ut sint in Ecclesia, vel tanquam ab ea separata; sed Iustus vivit ex fide, & non ex opinione hominum.*

98. *Status persecutionis, & pænarum, qvas qvis tolerat, tanqvam Hæreticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est, &*

maximè

maximè meritoria, ut po'e quæ facit hominem magis conformem IESV Christo.

99. *Pervicacia, præventio, obstinatio in nolendo, aut aliquid examinare, aut agnoscere se fuisse deceptum, mutant quotidiè quo ad multos in odorem mortis id, quod Deus in sua Ecclesia posuit, ut in ea esse odor vitæ, V. G. bonos libros, instructiones, sancta exempla &c.*

100. *Tempus deplorabile, quo creditur honorari Deus, persequendo veritatem, ejusque discipulos. Tempus hoc advenit . . . . . Haberi, & tractari à Religionis Ministris, tanquam, impium, & indignum omni commercio cum Deo, tanquam membrum putridum, capax corrumpendi omnia in societate Sanctorum, est hominibus pijs morte corporis mors terribi-*

terribilior. Frustra quis sibi blanditur de suarum intentionum puritate, & Zelo quodam Religionis, persequendo flammâ, ferroque viros probos, si propria passione est excæcatus, aut abreptus aliena, propterea quod nihil vult examinare. Frequenter credimus sacrificare Deo Impium, & sacrificamus Diabolo Dei Servum.

101. *Nihil spiritui Dei, & doctrinæ IESV Christi magis opponitur quàm communia facere juramenta in Ecclesia, quia hoc est multiplicare occasiones pejerandi, laqueos tendere infirmis, & Idiotis, & efficere, ut nomen, & veritas Dei aliquando deserviant consilio Impiorum.*

Auditis

Auditis itaque tum voce, tum ſcripto Nobis exhibitis præfatorum Cardinalium, aliorumque Theologorum ſuffragijs, divinique inprimis luminis, privatis ad eum finem, publiciſque etiam indictis precibus, implorato præſidio; omnes & ſingulas Propoſitiones præinſertas, tanquam falſas, captioſas, malè ſonantes, piarum aurium offenſivas, ſcandaloſas, pernicioſas, temerarias Eccleſiæ, & ejus praxi injurioſas, neque in Eccleſiam ſolum, ſed etiam in Poteſtates ſæculi contumelioſas, ſeditioſas, impias, blaſphemas, ſuſpectas de hæreſi, ac hæreſim ipſam ſapientes, nec non hæreticis, & hæreſibus, ac etiam ſchiſmati faventes, erroneas, hæreſi proximas, pluriès damnatas, ac demum etiam hæreticas, variaſque hæreſes, & potiſſimùm illas,

quæ in famoſis Ianſenij propoſitio-nibus, & qvidem in eo ſenſu, in qvo hæ damnatæ fuerunt, acceptis, continentur, manifeſtè innovantes, reſpectivè, hac noſtra perpetuò va-litura Conſtitutione declaramus, da-mnamus, & reprobamus.

Mandantes omnibus utriuſqve ſexus Chriſti fidelibus, ne de dictis Propoſitionibus ſentire, docere, præ-dicare aliter præſumant, qvàm in hac eadem Noſtra Conſtitutione con-tinentur; ita ut qvicunqve illas, vel illarum aliqvam conjunctim, vel di-viſim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis, etiam diſputativè, publi-cè, aut privatim tractaverit niſi forſan impugnando, Eccleſiaſticis cenſuris, alijſqve contra ſimilia perpetrantes à Iure ſtatutis pœnis ipſo facto, abſ-qve alia declaratione ſubjaceat.

Cœterum per expressam præfatarum Propositionum reprobationem, alia in eodem Libro contenta nullatenùs approbare intendimus; cum præsertim in decursu examinis complures alias in eo deprehenderimus propositiones illis, quæ, ut supra, damnatæ fuerunt, consimiles, & affines, ijsdemqve erroribus imbutas: nec sanè paucas sub imaginario quodam, veluti grassantis hodiè persecutionis obtentu, inobedientiam, & pervicaciam nutrientes, easqve falso Christianæ patientiæ nomine prædicantes; qvas propterea singulatim recensere, & nimis longum esse duximus, & minimè necessarium; ac demùm, qvod intolerabilius est, Sacrum ipsum novi Testamenti Textum damnabiliter vitiatum compererimus, & alteri dudùm re-

dùm reprobatæ verſioni Gallicæ Montenſi in multis conformem: à vulgata verò editione, quæ tot Sæculorum uſu in Eccleſia probata eſt, atqve ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter diſcrepantem, & aberrantem, pluriesſqve in alienos, exoticos, ac ſæpè noxios ſenſus, non ſine maxima perverſitate detortum.

Eundem propterea Librum, ut potè per dulces ſermones, & benedictiones, ut Apoſtolus loqvitur, hoc eſt, ſub falſa piæ inſtitutionis imagine, ſeducendis Innocentium cordibus longè accomodatum, ſive præmiſſis, ſive alio quovis titulo inſcriptum, ubicunqve, & quocunqve alio idiomate, ſeu qvavis editione, aut verſione hactenus impreſſum, aut in poſterum (qvod abſit) im-

primendum, auctoritate Apostolica tenore præsentium iterum prohibemus, ac similiter damnamus; quemadmodum etiam alios omnes, & singulos in ejus defensionem tam scripto, qvàm typis editos, seu forsan (qvod Deus avertat) edendos libros, seu libellos, eorumqve lectionem, descriptionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christi fidelibus sub pœna excommunicationis per contra facientes ipso facto incurrenda, prohibemus pariter, & interdicimus.

Præcipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, alijsqve locorum Ordinarijs; nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut contradictores, & rebelles qvoscunqve per censuras, & pœnas præfatas, aliaqve

aliaqve Iuris, & facti remedia, invocáto etiam ad hoc, ſi opus fuerit, brachij ſæcularis auxilio, omninò coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earundem præſentium tranſumptis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarij publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis eadem fides prorsùs adhibeatur, quæ ipſis originalibus literis adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Nulli ergò hominum liceat hanc paginam noſtræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si qvis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolo-

rum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo decimotertio, sexto Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

I. Card. Prodatarius.

F. Oliverius.

Visa de Curia L. Sergardus.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

L. Martinettus.

Anno à Nativitate Domini Nostri IESV Christi millesimo septingentesimo decimotertio, Indictione sexta

ſexta, die verò decima Septembris, Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini Clementis Divina providentia Papæ XI. Anno decimotertio ſupradictæ Literæ Apoſtolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad Valvas Eccleſiæ Lateranen: & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in alijs locis ſolitis, & conſvetis Vrbis per me Petrum Romulatium Apoſtolicum Curſorem.

Antonius Placentinus Magiſter
Curſorum.

S.S.D.N.
Damnat
nium pro